

σθιον μέρος τοῦ φέροντος αὐτὸν διὰ νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν ὅ,τι θέλει Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 7) Δέμα ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποίου δένεται τι Κρήτ. Ρόδ. κ.ά.: Τὸ βαστάει τῷ μαλ-
λιῶ-τοῦ σακκιῦ κττ. Τὰ βαστάγια τῷ βαπονισῶ-τῷ στιβα-
νιῶ κττ. 8) Πληθ., τὰ δέματα διὰ τῶν ὁποίων βαστά-
ζεται τὸ δισκοειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν,
ἡ λεγομένη τὰ π' ἄλλα Πόντ. (Οἶν.) 9) Ὁ περιβάλλων τὸ
ἁλώνιον τοῖχος Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 10) Προτείχισμα,
φράκτης Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Τόπος θαμνώδης καὶ
δύσβατος χρησιμεύων ὡς προτείχισμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)
11) Στήριγμα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) 12) Παράρ-
τημα οἰκίας χρησιμεύον ὡς μάνδρα τῶν μεγάλων ζώων,
ἀγελάδων, ἡμιόνων κττ. Εὐβ. (Πλατανιστ.)

βασταγιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀβασταγιά ΑΜωραϊ-
τιδ. Διηγ. 1,8.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάγι καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Βασταγὴ 2, ὁ ἰδ., ΑΜωραϊτιδ. ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἐβλε-
παν νὰ φορτώνεται ἀβασταγιὲς τὸ πρῶνι μὲ τὴν δρόσον τὰ τρυ-
φερὰ μάραθα καὶ τὰ δροσόπλαστα κρεμμυδάκια. 2) Μίσχος
Πελοπν. (Μάν.): Τὰ τσαμπιά κρέμονται ἀπὸ τὴν βασταγί-
τους. Συνών. βαστάγι 3, βασταγουρέα 1, κοτσάνι,
οὐρά. β) Μεταφ. στήριγμα Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Ὁ ἀδελφὸς εἶναι σταυρὸς καὶ ἄντρας εἶναι κορῶνα
καὶ τὸ παιδί ναι βασταγιά καὶ τὰ βαστάει ὅλα.

3) Σωματικὴ δύναμις, ἀντοχὴ Πελοπν. (Μάν.): Δὲν
ἔχω βασταγιά νὰ σηκώσω τόσο βάρος. Κόπηκε ἡ βασταγιά
μου ἀπὸ τὸ πολὺ φόρτωμα. Δούλεψα σκληρὰ τόσα χρόνια καὶ
δὲν ἔχω πιά βασταγιά.

βασταγίδα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάγι καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Σύμπλεγμα σύρματος διὰ τοῦ ὁποίου κρέμαται ἡ καν-
δήλα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βασταγάρεα 4.

βασταγὸ τό, Θράκ. (Γανόχ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρ-
γολ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Τρίπ. κ.ά.) Τσακων.—Λεξ.
Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγός.

1) Ὄνος Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀργολ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.
Καλάμ. Τρίπ. κ.ά.)—Λεξ. Βλαστ. Συνών. βασταγός 1,
βασταγουρέι 1. 2) Ράβδος ἀπολήγουσα κατὰ τὸ ἑτε-
ρον ἄκρον, εἰς σχῆμα διχαλωτὸν καὶ χρησιμεύουσα πρὸς
βάσταγμα τῶν βαρῶν κατὰ τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν
ζῶου Θράκ. (Γανόχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βασταγάρεα 3.

3) Λεπτὸν σχοινίον ἐκ μαλλίου Τσακων.

Πβ. βασταγός.

βασταγὸς ὁ, Ἡπ. Θράκ. (Γανόχ. Μυριόφ. Περίστασ.)
Κρήτ. Κύθηρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημη-
τσάν. Κίτ. Κόκκιν. Κορινθ. Λάγ. Λεβέτσ. Μάν. Μεσσ.) κ.ά.
βασταγὸ Τσακων. βασταὸς Κάμπ. Κάσ. Μεγίστ. Πελοπν.
(Βασαρ. Κίτ. Κόκκιν. Κορινθ. Λάγ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σκῆρ.
κ.ά. ἀβασταγὸς Κρήτ. ἀβασταὸς Ρόδ. βαστάος Ρόδ.
Θηλ. βασταγῖνα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαστάζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,120.

1) Ὄνος (ὡς βαστάζων φορτία) Κύθηρ. Κύθηρ. Πε-
λοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κίτ. Κόκ-
κιν. Κορινθ. Λάγ. Λεβέτσ. Μάν. Μεσσ.) Τσακων. κ.ά.
Συνών. βασταγὸ 1. 2) Βαστάγι 1, ὁ ἰδ. Μεγίστ.

3) Ὁ σπερματίτης λῶρος, συνήθως κατὰ πληθ. Κρήτ.

β) Πληθ., ὄρχεις Κρήτ. 4) Λεπτὸν σχοινίον, σπάγ-
γος Τσακων. 5) Βασταγὸ 2, ὁ ἰδ., Θράκ. (Γανόχ. Μυ-
ριόφ. Περίστασ.) 6) Τοῖχος συγκρατῶν τὸ χῶμα κατω-
φεροῦς ἀγροῦ Κάμπ. Κάσ. Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βά-

σταγας 1. β) Πρόχωμα ἀγροῦ Ἡπ. γ) Τὸ κατωφε-
ρὲς μέρος ἀγροῦ Σκῆρ. 7) Ὄριον ἀγρῶν Ρόδ.: Φρ.
Σύρω τὸν βαστάον (μετατοπίζω λαθραίως τὸν ὡς ὄριον
χρησιμεύοντα λίθον πρὸς σφετερισμὸν μέρους τοῦ γειτο-
νικοῦ ἀγροῦ).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαστάος καὶ ὡς τοπων. Μύκ.

βασταγουνία ἡ, Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάγι καὶ τῆς καταλ. -ουνία.

Πλησμονὴ βάτων καὶ λοιπῶν θάμνων.

βασταγούρα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ.
Κορινθ. Τρίκκ. Τριφυλ. Φεν.) κ.ά. βασταούρα Κεφαλλ.
Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀβασταούρα Ἰμβρ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγός καὶ τῆς καταλ. -ούρα κατ' ἐ-
πίδρασιν καὶ τοῦ συνων. γαιδούρα.

Ἡ ὄνος.

βασταγουρέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγούρι καὶ τῆς καταλ. -έα.

1) Ὁ μίσχος τῶν καρπῶν, ἰδίως δὲ ὁ μίσχος ὁ βα-
στάζων τὴν σταφυλήν. 2) Τὸ μέρος τοῦ κλάδου τὸ
συνέχον αὐτὸν πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

βασταγούρι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀργολ. Κόκ-
κιν. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.) βασταγούρ Στερελλ. (Καλο-
σκοπ.) βασταούρι Θήρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βασαρ. Κα-
λάβρυτ. Κόκκιν. Κορινθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγός καὶ τῆς καταλ. -ούρι κατ' ἐ-
πίδρασιν καὶ τοῦ συνων. γαιδούρι.

1) Ὄνος Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀργολ. Βα-
σαρ. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κορινθ. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.)
κ.ά. Συνών. βασταγὸ 1, βασταγός 1. β) Πᾶν φορ-
τηγὸν ζῶον Κεφαλλ. 2) Κηλεπίδεσμος Θήρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. βασταγάνι.

βασταγωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. βασταωσιὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. βασταγώνω.

Τὸ νὰ ὀρίσῃ καὶ θέσῃ τις ὄρια ἀγρῶν.

βασταδιὰ ἡ, Ρόδ. βασταδγιά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάδιν καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Βάσταγας 1, ὁ ἰδ.

βασταδιάζω Ρόδ. βασταδγιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταδιά.

Διαιρῶ τόπον τινὰ εἰς ἰσοπεδωμένα τμήματα διὰ τῆς
κατασκευῆς ἀντηριδίων, ἐπὶ ἀγροῦ: Βασταδιάζω τὸ χωράφι.
Βασταδιασμένο χωράφι.

βαστάδιν τό, Κάμπ. βαστάδι Κάμπ. Νίσυρ.—ΙΠο-
λέμ. Ἐξωτ. 11.

Ἐκ τοῦ ρ. βαστάζω.

1) Βασταγάρεα 4, ὁ ἰδ., Κάμπ.—ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Χρυσὴ καντήλα κρέμεται 'ς τὴν μέσην τοῦ σπιτιοῦ σου,
χωρὶς βαστάδιν κρέμεται, χωρὶς φτιλί ἀνάφτει.

Κάμπ.—Ποίημα.

Μέσ' 'ς τὸ κελλὶ καὶ ἀνάμεσα 'ς τὸ ἀθόρυβο σκοτάδι
χρυσὸ καντήλι κρέμεται ἀπ' ἀργυρὸ βαστάδι

ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν. 2) Τεῖχος ἀγροῦ διαιρῶν αὐτὸν ἐσω-
τερικῶς εἰς τμήματα Νίσυρ.

βαστάζω ὁ, Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. κ.ά.
—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. Δημητρ. βαστάζους Μακεδ.
(Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ βαστάζων μετοχ. τοῦ ρ. βαστάζω, δι' ὁ ἰδ.
βαστῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,120.

